

ette Kjøds Nydelse er skadelig for Sundheden. Det er det, der omtales i sidste Stykke af § 5, og den, der sælger saadant Kjøb, vilde rammes med denne Bestemmelse. Men ved Siden deraf forekommer det mig ogsaa, at selv om Kjødet af selvdyde Kreaturer ikke er skadeligt for Sundheden, kan det dog umulig være tilladt at sælge det til Publikum, foregivende eller ladende, som om det var friskt Kjøb. Hvad enten man tror, at Kjøb af selvdyde Kreaturer i Realen er lige saa godt som Kjøb af friske Kreaturer, hvad jeg dog ikke antager er rigtigt, men selv om man maatte tro det, saa siger jeg, det er her ganske ligegyldigt. Det er dog alligevel nu en Gang en Mening hos Folk, at man ikke vil have Kjøb af selvdyde Kreaturer og ikke vil betale den Slags Kjøb med samme Pris som friskt Kjøb. Derfor mener jeg, at den Mand, der betaler for friskt Kjøb, men kun faar Kjøb af selvdyde Kreaturer, narres og bedrages, Noget, som jeg finder, at der ikke er den fjerneste Grund til mere at tillade, end man vil tillade at sælge Vin, opspædt med Vand, eller Mælk, opspædt med Vand, eller Deslige. Det forekommer mig derfor, at Bestemmelsen i andet Stykke af § 7 aldeles ikke kan undværes, fordi man vedtager en saadan Bestemmelse som den, der nævnes i Slutningen af § 5. Det er to forskjellige Ting, og begge Forbud maa være til Stede. Det maa være forbudt at sælge Kjøb af selvdyde eller syge Kreaturer, som er skadeligt for Sundheden, og det maa man ikke gjøre, selv om man meddeler Kjøbereren det; men tillige maa det være forbudt at sælge Kjøb af selvdyde eller syge Kreaturer, naar man er vidende om, at det er saaledes, uden at gjøre Kjøbereren opmærksom derpaa, eller, med andre Ord, at sælge det som friskt Kjøb. Det maa nemlig erindres, at Bestemmelsen i andet Stykke af § 7 jo ikke rammer Andre end den, der vidende om Forholdet sælger saadant Kjøb uden at gjøre Kjøbereren opmærksom derpaa. Jeg synes heller ikke, at dette Spørgsmaal staar i nogen naturlig Forbindelse med hele det Spørgsmaal, hvor vidt man vil tillade Indførsel af Kjøb eller ikke. Det er jo klart nok, at Bestemmelsen i sidste Stykke af § 7 rammer Sælgeren af Kjødet, enten han har indført Kjødet fra det ene eller det andet Sted, enten han har opkjøbt det og erhvervet det fra Indlandet, eller han har kjøbt det fra Udlandet; det er jo ganske det Samme. Hvor vidt han i det ene Tilfælde med mere Held vil kunne paaskyde, at han har været vidende om Kjødets sande Tilstand end i det andet, er et rent faktisk Spørgsmaal, der kan stille sig høist forskjellig. Jeg antager nu, at ogsaa den, der indfører Kjødet fra Udlandet, i Virkeligheden ikke vil kunne paaskyde Uvidenhed om disse Omstændigheder, fordi han nødvendigvis vil have faaet den fornødne Underretning om det virkelige Forhold gennem den Pris, han selv har

givet for Kjødet. Derigjennem, at han har faaet det maasse under og endog betydelig under den gangse Pris, vil han i Reglen være bleven tilstrækkelig overteret om, at Kjødet ikke er friskt eller ikke er, som det burde være. At det naturligvis, hvad enten man forudsætter Indførsel fra Udlandet eller ikke, ofte vil hænde, at man ikke vil kunne overbevise Sælgeren om, at han har været vidende om den mangelfulde Beskaffenhed af Kjødet, er jo en anden Sag, men det gjælder jo om saa mange Vareforsælfninger, navnlig i alle de Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Mellemhandlere. I alle de Tilfælde, hvor man ikke har med den første Producent at bestille — han vil naturligvis i Reglen ikke kunne paaskyde Uvidenhed om det sande Forhold — men hvor man har at gjøre med Mellemhandlere, der paa anden, tredje og fjerde Haand forhandle et Produkt, der vil det ganske vist i mange Tilfælde hænde, at man ikke kan tilveiebringe det fornødne Bevis hverten for Svig eller Uagtsomhed i saa Henseende, men det kan ikke være anderledes. Hvis man vilde tillægge den Slags Betragtninger nogen Vægt, ser jeg ikke rettere end, at man konsekvent maatte komme til det Resultat at lægge Hænderne i Skjødet og sige, at der er overhovedet Intet at gjøre ved disse Vareforsælfninger. — Svaret angaar Endringsforslaget under Nr. 5, som gaar ud paa at indsætte en ny § 13, da skal jeg med Hensyn dertil gjøre den Bemærkning, at jeg ikke kan gaa ind paa en saadan Tilføielse. Det forekommer mig, at den gaar langt videre og kan have Konsekventser, som man aldeles ikke kan gaa ind paa, og som der ikke er Grund til at knytte til denne Lov. Naar Sundhedsvedtægterne forelægges Ministeriet til Approbation, maa der jo stoles paa, at Ministeriet ved Meddelelsen af en saadan Approbation vil tage de berettigede Hensyn og saaledes ogsaa vil tage Hensyn til ikke at gjøre den Ret, som Landbrugerne have til at indføre og sælge Kjøb, ulovlig. Men paa den anden Side kan man ikke opstille den Grundsætning, at ingen som helst kontrollerende Foranstaltning maatte indføres med Hensyn til Kjøb, der kommer fra Landet. Dette forekommer mig er Noget, som man umulig kunde gaa ind paa. Jeg kan ikke paa nogen Maade opfatte den Ret, som Landboerne kunne have til at falholde Varer i Kjøbstæderne, som værende en Ret til at falholde dem uden at underkastes nogen som helst Kontrol, der svarer til den, som Producenterne i Byen selv underkastes. Denne Tanke kan umulig gennemføres. Saa skulde man for Exempel komme til det Resultat, at, naar en Kjøbstad vedtager i sin Sundhedsvedtægt, at dersom fordarvede Levnetsmidler, for Exempel overmodne Blommer, falholdes i Byen, skulle de tillintetgjøres, saa skulde det ikke gjælde om dem, der indførtes fra Landet. Det forekommer dog mig aldeles klart, at Bestemmelser af den Art maa udstrekes til Alt, hvad